

## POSTANOWIENIE

Dnia 4 kwietnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 4 kwietnia 2024 r.,

sprawy **P. G.**

skazanego z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i in.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 27 kwietnia 2023 r., sygn. akt II AKa 88/23,

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Sosnowcu z dnia 1 grudnia 2022 r., sygn. akt IV K 87/22,

### **p o s t a n o w i ł**

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną i zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego i obciążyć nimi Skarb Państwa;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokat K. Z. – Kancelaria Adwokacka w K. – 1200 (jeden tysiąc dwieście) złotych za sporządzenie i wniesienie kasacji z urzędu oraz na rzecz radcy prawnej J. K. – Kancelaria Radcy Prawnego w B. – 720 (siedemset dwadzieścia) złotych za sporządzenie odpowiedzi na kasację.**

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 1 grudnia 2022 r., sygn. akt IV K 87/22, Sąd Okręgowy w Sosnowcu:

1. uznał oskarżonego P. G. za winnego tego, że „w okresie od dnia 1 listopada 2021 roku do dnia 5 maja 2022 roku w D., znęcał się psychicznie i fizycznie nad K. N. , w ten sposób, że wszczynał awantury, podczas których wyzywał pokrzywdzoną słowami wulgarnymi, powszechnie uznawanymi za obelżywe, poniżał wyżej powołaną utrwalając jej nagi wizerunek, a także groził pokrzywdzonej, również przy użyciu niebezpiecznego narzędzia w postaci maczety i siekiery, użyciem wobec niej przemocy oraz uszkodzeniem ciała jak i pozbawieniem życia, jak także szarpał ją, popychał oraz uderzał, a w tym:
  - w dniu 11 lutego 2022 roku używając noże ugodził K. N. w okolicach dolnej, bocznej części ramienia lewego, czym spowodował naruszenie czynności narządu ciała i rozstrój zdrowia pokrzywdzonej na okres poniżej siedmiu dni, przy czym powstała na skutek tego ukośna, przerośnięta o nierównej powierzchni blizna przerostowa dolnej części ramienia lewego K. N. o długości 7 centymetrów i szerokości około 2 centymetrów, szpecąca i nieestetyczna oraz rzucająca się rażąco w oczy stanowi ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci trwałego, istotnego zeszpecenia ciała pokrzywdzonej,
  - w dniu 25 lutego 2022 roku używając noża ugodził K. N. w okolicy powierzeni grzbietowej dłoni lewej i podstawy palca II, powodując u pokrzywdzonej powstanie obrażeń ciała w postaci obrzęku tkanek miękkich z blizną długości około 1,5 centymetra na powierzchni grzbietowej dłoni lewej u podstawy palca II, w rzucie stawu śródręczno – paliczkowego, czym spowodował naruszenie czynności narządu ciała i rozstrój zdrowia na okres poniżej siedmiu dni,
  - w dniu 2 maja 2022 roku naruszył nietykalność cielesną K. N. powodując powstanie na powiece górnej oka prawego pokrzywdzonej zasinienie długości 2,5 centymetra i szerokości około 2 centymetrów,przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od dnia 4 lutego 2017 roku do dnia 3 sierpnia 2017 roku kary 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wobec niego za popełnienie przestępstwa wyczerpującego ustawowe znamiona z art. 190 § 1 k.k. na mocy wyroku wydanego przez Sąd

Rejonowy w Olkuszu, sygn. akt VII K 26/08, w dniu 15 lutego 2008 r.”, to jest popełnienia przestępstwa wyczerpującego ustawowe znamiona z art. 207 § 1 k.k., art. 157 § 2 k.k. i art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 4 lat pozbawienia wolności;

2. uznał oskarżonego za winnego tego, że „w dniu 3 maja 2022 roku w D. groził pozbawieniem życia oraz zniszczeniem mienia w postaci spalenia domu M. K. i groźby te wzbudziły w pokrzywdzonej uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od dnia 4 lutego 2017 roku do dnia 3 sierpnia 2017 roku kary 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wobec niego za popełnienie przestępstwa wyczerpującego ustawowe znamiona z art. 190 § 1 k.k. na mocy wyroku wydanego przez Sąd Rejonowy w Olkuszu, sygn. akt VII K 26/08, w dniu 15 lutego 2008 r.”, to jest przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 190 § 1 k.k. wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności;
3. uznał oskarżonego za winnego tego, że „od nieustalonego dnia do dnia 6 maja 2022 roku w D. ukrywał dokument w postaci dowodu osobistego nr [...] wydanego na nazwisko M. A. ”, to jest przestępstwa z art. 276 k.k. i na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;
4. na mocy art. 85 § 1 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego karę łączna 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;
5. na mocy art. 39 pkt 2b k.k. w zw. z art. 41a § 1 i 4 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej K. N. na odległość nie mniejszą niż 100 metrów przez okres 5 lat;
6. na mocy art. 46 § 1 k.k. zasądził od oskarżonego na rzecz K. N. 10.000 złotych tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;
7. orzekł także o przepadku i zwrocie dowodów rzeczowych, zaliczeniu poczet kary łącznej pozbawienia wolności okresu tymczasowego aresztowania oskarżonego w sprawie oraz o kosztach (pkt 7-12 wyroku).

Orzeczenie to zaskarżone zostało w całości apelacjami obrońców oskarżonego.

Obrońca adwokat J. P., przywołując przepisy art. 438 pkt 1, 2, 3 i 4 k.p.k., zarzucił:

„- na zasadzie art. 438 pkt 2 k.p.k. (...) obrazę przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia, a w szczególności oddalenie wniosku o przesłuchanie pokrzywdzonej w obecności biegłego w sytuacji kiedy w dacie podejmowania tego postanowienia wiadomym było, iż leczy się ona odwykowo, miała i ma kłopoty z alkoholem i tabletkami nasennymi, co w istotny sposób mogło wpłynąć na wiarygodność jej zeznań”; nadto, jak zaznaczono, na wyraźne żądanie oskarżonego skarżący zarzucił oddalenie jego wniosków dowodowych;

„- na zasadzie art. 438 pkt 1 i 3 k.p.k. (...) błąd w ustaleniach faktycznych prowadzący do obrazu prawa materialnego poprzez przypisanie oskarżonemu przestępstwa z art. 276 k.k., mimo wiarygodnych w tym zakresie wyjaśnień oskarżonego w połączeniu z zeznaniami świadka M. K.,

- na zasadzie art. 438 pkt 4 k.p.k. (...) rażącą niewspółmierność kary przez jej orzeczenie wysoko ponad wnioski oskarżyciela”.

W następstwie tych zarzutów obrońca wniósł o uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie „o uchylenie wyroku do ponownego rozpoznania”.

Obrońca adwokat K. Z. również jako podstawę zaskarżenia wskazała przepisy art. 438 pkt 1, 2, 3 i 4 k.p.k. i zarzuciła:

1. w odniesieniu do całego wyroku:

1. obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść orzeczenia, a to art. 192 § 2 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie wniosku oskarżonego o przesłuchanie pokrzywdzonej K. N. w obecności biegłego psychiatry i psychologa z uwagi na wątpliwości co do stanu psychicznego pokrzywdzonej, co w konsekwencji doprowadziło do bezzasadnego uznania jej zeznań za logiczne, spójne i wiarygodne i ustalenia na ich podstawie stanu faktycznego sprawy, podczas gdy stan psychiczny pokrzywdzonej, jej zdolność postrzegania i odtwarzania postrzeżeń budził w toku postępowania uzasadnione wątpliwości z uwagi na chorobowy stan alkoholowy pokrzywdzonej, zażywanie przez nią silnych środków na uspokojenie, a

także podejmowanie przez nią prób suicydalnych, a nadto do wniosku o przesłuchanie z udziałem biegłego przychylił się oskarżyciel publiczny;

2. w odniesieniu do pkt 1 wyroku:

3. obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść orzeczenia, a to:

- art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i dokonanie jej w sposób dowolny, w szczególności poprzez ocenę materiału dowodowego w opozycji do zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a to:

1. zeznań pokrzywdzonej K. N. i uznaniu ich za logiczne, szczegółowe i w pełni wiarygodne, podczas gdy prawidłowa analiza i ocena tego dowodu, także w kontekście pozostałych dowodów, powinna prowadzić do wniosku, że zeznania te złożyła osoba nadużywająca alkoholu, w szczególności w czasie przypisanego czynu, przejawiająca wrogie nastawienie do oskarżonego, a prezentowana przez nią wersja wydarzeń jest sprzeczna z zasadami doświadczenia życiowego oraz spójnymi i konsekwentnymi wyjaśnieniami oskarżonego, a także zeznaniami pozostałych świadków, którzy podawali, że pokrzywdzona i oskarżony wzajemnie się obrażali i dochodziło między nimi do spięć i awantur bez jednoznacznego wskazania strony inicjującej te zachowania;

2. wyjaśnień oskarżonego poprzez odmawianie im waloru wiarygodności w części dotyczącej zarzucanego mu czynu znęcania się nad pokrzywdzoną, podczas gdy pozostają one logiczne i spójne w kontekście przyczyn awantur pomiędzy oskarżonym a pokrzywdzoną, zwłaszcza w zestawieniu z depozycjami świadków;

*ewentualnie, w razie nieuwzględnienia zarzutów podniesionych wyżej*

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na przyjęciu, iż oskarżony znęcał się psychicznie i fizycznie nad K. N. , podczas gdy materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia takiego stanu faktycznego;

*ewentualnie*

4. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na przyjęciu, iż obrażenia, których doznała pokrzywdzona mają charakter istotnego zeszpecenia ciała, podczas gdy blizna na ramieniu pokrzywdzonej w miarę upływu czasu ulegnie znacznemu zmniejszeniu, a ponadto może być w sposób łatwy usunięta za pomocą ogólnodostępnych zabiegów estetycznych;

*ewentualnie*

5. obrazę przepisów prawa materialnego w zakresie błędnej kwalifikacji prawnej czynu, a to art. 156 § 1 pkt 2 k.k. poprzez jego zastosowanie i przyjęcie, że oskarżony swoim zachowaniem wypełnił jego znamiona, podczas gdy obrażenia, których doznała pokrzywdzona nie mają charakteru „istotnego” w myśl tego przepisu:
6. w odniesieniu do pkt 2 wyroku
7. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na przyjęciu, iż wypowiedzi oskarżonego składane wobec M. K. wzbudziły u niej uzasadnioną obawę, że będzie spełniona, podczas gdy z materiału dowodowego nie wynika, aby wzbudziły one u M. K. obawę spełnienia, w szczególności świadek takiej okoliczności nie wskazuje, ponadto z jej depozycji, a także pokrzywdzonej K. N. należy wywnioskować, że były one świadome, iż oskarżony podczas awantur bywa porywczy, jednak nigdy jego spowiedzi nie miały odzwierciedlenia w rzeczywistości i należy je ignorować;
8. w odniesieniu do pkt III wyroku
9. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na rozstrzygnięcie Sądu I instancji, albowiem jego konsekwencją było uznanie, że oskarżony wypełnił znamię czynu z art. 276 k.k., a to polegający na przyjęciu, iż oskarżony wszedł w posiadanie dokumentu w nieustalony sposób, podczas gdy zarówno depozycje oskarżonego, jak i świadka M. K. pozostają spójne co do tego, iż świadek znalazł ten dokument i przekazał oskarżonemu;

*ewentualnie w razie nieuwzględnienia zarzutów podniesionych wyżej*

10. obrazę przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu, a to art. 276 k.k. poprzez jego zastosowanie i przypisanie oskarżonemu popełnienia tego czynu, podczas gdy z ustalonego stanu faktycznego nie wynika, aby:
- oskarżony miał zamiar ukrywać posiadanie dokumentu nienależącego do niego przed osobą uprawnioną;
  - oskarżony posiadał dokument nie mając zamiaru ujawnienia wejścia w jego posiadanie stosownym organom administracji publicznej lub oddania go osobie uprawnionej

*ewentualnie w razie nieuwzględnienia zarzutów podniesionych wyżej*

11. rażącą niewspółmierność kar jednostkowych w zakresie pkt 1 i 2 skarżonego wyroku i kary łącznej wymierzonej oskarżonemu za przypisane mu czyny, „Z przesadnym i nieuzasadnionym naciskiem na okoliczności obciążające oskarżonego, przy całkowitym pominięciu okoliczności łagodzących”.

W konkluzji skarżąca wniosła o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od przypisanych mu czynów, a z ostrożności procesowej o zmianę wyroku poprzez usunięcie art. 156 § 1 pkt 2 k.k. z kwalifikacji prawnej czynu przypisanego w pkt 1, a następnie wymierzenie łagodniejszej kary za ten czyn.

Wyrokiem z dnia 27 kwietnia 2023 r., sygn. akt II AKa 88/22, Sąd Apelacyjny Katowicach zmienił zaskarżone orzeczenie w ten sposób, że w pkt 5 usunął słowo „nie”, a pozostałym zakresie wyrok ten utrzymał w mocy.

W kasacji od całości wyroku Sądu odwoławczego obrońca skazanego zarzuciła „rażące naruszenia prawa, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, a to:

1. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 192 § 2 k.p.k. poprzez uznanie, że w realiach niniejszej sprawy brak było podstaw do uwzględnienia wniosku o przesłuchanie pokrzywdzonej K. N. w obecności biegłego psychiatry i psychologa z uwagi na wątpliwości co do stanu psychicznego pokrzywdzonej, podczas gdy z materiału dowodowego wynika, iż stan psychiczny pokrzywdzonej, jej zdolność postrzegania i odtwarzania postrzeżeń budził w toku postępowania uzasadnione wątpliwości iż uwagi na chorobowy stan alkoholowy pokrzywdzonej, zażywanie przez nią silnych

- środków na uspokojenie, a także podejmowanie przez nią prób suicydalnych;
2. obrazę przepisów prawa materialnego w zakresie błędnej kwalifikacji prawnej czynu, a to art. 156 § 1 pkt 2 k.k. poprzez jego zastosowanie i przyjęcie, że skazany swoim zachowaniem wypełnił jego znamiona, podczas gdy obrażenia, których doznała pokrzywdzona nie mają charakteru >>istotnego<< ani >>trwałego<< w myśl tego przepisu;
  3. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 193 § 1 w zw. z art. 167 k.p.k. poprzez niedopuszczenie z urzędu dowodu z opinii biegłego z zakresu chirurgii plastycznej i rekonstrukcji na okoliczność ustalenia, czy blizna znajdująca się na ręce pokrzywdzonej może zostać usunięta za pomocą nieinwazyjnych, łatwo dostępnych i niedrogich zabiegów medycznych, co doprowadziło do prawomocnego skazania P. G. za czyn z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w sytuacji, gdy konieczne było uprzednie ustalenie przy pomocy osoby posiadającej wiadomości specjalne, czy obrażenia pokrzywdzonej noszą cechy trwałości w myśl tego przepisu;
  4. obrazę przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego skazanemu, a to art. 276 k.k. poprzez jego zastosowanie i przypisanie skazanemu popełnienia tego czynu, podczas gdy z ustalonego stanu faktycznego nie wynika, aby:
    - skazany posiadał dokument wbrew woli osoby uprawnionej do posługiwania się tymże dokumentem,
    - skazany miał zamiar ukrywać posiadanie dokumentu nienależącego do niego przed osobą uprawnioną;
    - skazany posiadał dokument nie mając zamiaru ujawnienia wejścia w jego posiadanie stosownym organom administracji publicznej lub oddania go osobie uprawnionej.

Odwołując się do tych zarzutów skarżącą wniosła o uchylenie wyroków Sądów obu instancji i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Sosnowcu do ponownego rozpoznania.

W pisemnych odpowiedziach na kasację prokurator wniósł o uznanie kasacji za bezzasadną i jej oddalenie, a pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej K. N. o

oddalenie kasacji na posiedzeniu jako oczywiście bezzasadnej, bądź o jej oddalenie na rozprawie. Pełnomocnik wniosła także o zasądzenie od Skarbu Państwa na jej rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia służącym od kończącego postępowanie prawomocnego wyroku sądu odwoławczego (art. 519 k.p.k.). wynika z tego, że przedmiotem zarzutów kasacyjnych winny być, co do zasady uchybienia, do których doszło w toku postępowania odwoławczego. Co istotne, uchybienia te muszą mieć postać rażącej obrazę prawa, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Przedmiotem zarzutu nie mogą być zatem wprost ustalenia faktyczne, a także rażąca niewspółmierność kary. Postępowanie kasacyjne nie jest kolejną instancją w postępowaniu sądowym, co oznacza, że Sąd Najwyższy nie jest uprawniony do dublowania postępowania odwoławczego i ponownej kontroli orzeczenia sądu pierwszej instancji. Przypomnienie tych dość oczywistych kwestii było konieczne, ponieważ podniesione zarzuty kasacyjne, pomijając ten, który został sformułowany w pkt 3, odnoszą się do orzeczenia Sądu Okręgowego, a nadto są wadliwe konstrukcyjnie, gdy podnoszą zarzuty obrazę prawa materialnego.

Odniesienie się do poszczególnych zarzutów rozpocząć należy od tych wspomnianych na końcu. Zarzuty obrazę prawa materialnego są oczywiście bezzasadne z dwóch zasadniczych powodów. Po pierwsze, Sąd odwoławczy nie mógł obrazić przepisów z art. 156 § 1 pk2 k.k. i art. 276 k.k., ponieważ przepisów tych nie stosował. Sąd ten nie oceniał przecież na nowo zgromadzonych dowodów, nie prowadził postępowania dowodowego i nie ustalał faktów. W konsekwencji nie stosował tych przepisów w swoim orzeczeniu, a jedynie utrzymał w mocy wyrok Sądu pierwszej instancji. Tymczasem kasacja nie podnosi zarzutów naruszenia standardów kontroli odwoławczej w odniesieniu do zarzutów obrazę prawa materialnego sformułowanych w apelacji. Zresztą zarzucanie naruszenia tego standardu w płaszczyźnie obrazę art. 433 § 2 k.p.k. także uznane zostałoby za nietrafne, ponieważ lektura uzasadnienia wyroku sądu Apelacyjnego przekonuje, że zarzuty te zostały rozpoznane a powody uznania ich za chybione zostały starannie wyłożone. Po drugie, sformułowane przez skarżącą zarzuty obrazę prawa

materialnego sprowadzają się w istocie do kwestionowania ustaleń faktycznych. Zarzut obrazy prawa materialnego ma charakter samoistny i zasługuje na uwzględnienie wówczas, gdy dojdzie do błędnej wykładni normy prawnej, albo do zastosowania przepisu, który nie odpowiada ustalonym faktów, ewentualnie do zaniechania zastosowania przepisu, gdy jest ono obowiązkowe. Tymczasem skarżąca nie kwestionuje sposobu wykładni norm wynikających ze wskazanych przepisów i w istocie nie utrzymuje, że ustalone fakty nie pozwalają na ich zastosowanie. W odniesieniu do czynu z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w opisie czynu znalazły się wszystkie znamiona pozwalające na zastosowanie tej kwalifikacji prawnej. Z opisu czynu wynika przecież, że w następstwie umyślnego zachowania doszło u pokrzywdzonej do trwałego, istotnego zeszpecenia. Kasacja nie kwestionuje prawidłowości subsumpcji, lecz utrzymuje, że obrażenia doznane przez pokrzywdzoną nie mają charakteru ani istotnego, ani trwałego, zatem rzecz dotyczy faktów, a nie prawa. Zarzut ten ignoruje zresztą wywody Sądu Apelacyjnego znajdujące się na stronie 9 uzasadnienia jego wyroku. Potwierdzeniem spostrzeżenia, że skarżąca pod pozorem obrazy prawa materialnego kwestionuje fakty jest zarzut z pkt 3 kasacji wskazujący na rzekome zaniechanie dopuszczenia przez Sąd odwoławczy z urzędu dowodu z opinii biegłego w celu ustalenia czy spowodowaną zachowaniem skazanego bliznę można usunąć, co w konsekwencji prowadzić miałyby do weryfikacji ustalenia, że oszpecenie ma charakter trwały. Zarzut ten jest zresztą oczywiście bezzasadny. W toku postępowania przygotowawczego dopuszczono dowód z opinii biegłego z zakresu chirurgii, w której wskazano, że „zaistniała blizna jest szpecąca i nieestetyczna oraz rzuca się rażąco w oczy. Wobec powyższego uważam, iż doszło do trwałego i istotnego zeszpecenia poszkodowanej w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.k. (k – 42). Opinia ta, stanowiąca podstawę ustaleń faktycznych Sądu Okręgowego, nie była kwestionowana przez strony postępowania, nie domagano się także wezwania biegłego na rozprawę. W toku postępowania strony nie składały wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego o tej samej albo postulowanej w kasacji specjalizacji. Wnioski dowodowe w tej mierze nie były zgłaszane także w toku rozprawy odwoławczej, podczas której Sąd dokonał oględzin ręki pokrzywdzonej, czemu dano wyraz zarówno w protokole rozprawy apelacyjnej (k –

721), jak i w uzasadnieniu wyroku. Wobec bierności strony skarżącej w tej mierze, podnoszenie w kasacji zarzutu, iż Sąd zaniechał z urzędu inicjatywy dowodowej jest całkowicie nieuzasadnione.

Zarzut obraży prawa materialnego, tj. art. 276 k.k., zasługuje na podobną ocenę, ponieważ ignoruje poczynione w sprawie ustalenia faktyczne. Sąd Apelacyjny odniósł się do podnoszonych w kasacji zagadnień w obszernych wywodach zawartych na stronie 13 uzasadnienia wyroku. Nie dostrzegając potrzeby ich powtarzania przypomnieć trzeba jedynie, że z wyjaśnień samego skazanego wynika, że wiedział on, że M. K. znalazł cudzy dowód osobisty tydzień wcześniej, a następnie przekazał go skazanemu. Nie może więc być mowy o tym, że zasadne jest kwestionowanie, iż skazany posiadał ten dokument wbrew woli osoby uprawnionej, zwłaszcza wobec informacji wynikających z notatki z k – 53. Jasne jest również, że skazany nie postąpił stosownie do treści art. 49 ust. 1 ustawy o dowodach osobistych, brak jest zatem podstaw do kwestionowania stanowiska, że skazany ukrywał dokument w rozumieniu art. 276 k.k.

Oczywiście bezzasadny jest także zarzut z pkt 1 kasacji. Sąd Apelacyjny nie mógł obrazić przepisu art. 192 § 2 k.p.k., ponieważ nie przesłuchiwał pokrzywdzonej. Oceny takiej nie może zmienić założenie, że w istocie skarżącej chodzi o nierzetelną kontrolę odwoławczą tożsamego zarzutu apelacyjnego. Rzecz bowiem w tym, że Sąd odwoławczy zarzut ten rozpoznał i szeroko swoje stanowisko w tej mierze uzasadnił (strona 3 – 5 motywacyjnej części zaskarżonego wyroku). Kasacja w istocie rzeczy ignoruje to stanowisko powtarzając twierdzenia podnoszone w apelacji, co samo przez się uzasadnia wyrażoną wyżej ocenę.

Zauważyć również trzeba, że choć w komparycji kasacji wskazano, że dotyczy ona całości wyroku Sądu odwoławczego, to jednak żaden z zarzutów nie odnosił się wprost do rozstrzygnięcia związanego z czynem przypisanym skazanemu w pkt 2 wyroku Sądu Okręgowego.

Kierując się powyższym uznać należało, że wniesiona kasacja jest oczywiście bezzasadna, co umożliwiło jej oddalenie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

[J.J.]

[ms]